

Holger Andersen: Der er fra alle Sider indenfor dette høje Ting Enighed om at fremme det foreliggende Lovforslag, og det kunde da ogsaa efter den Holdning, Rigsdagen i sin Helhed hidtil har indtaget overfor Behandlingen af dette Spørgsmaal, ikke ventes anderledes. De ærede Medlemmer Hr. Søren Svendsen og Hr. Johannes Lou har talt om, hvorvidt det Princip, paa hvilket § 1, sidste Stykke, bygger, er det rigtige Princip, eller hvorvidt man i Stedet for det frie Spillerum, der her gives Finansministeren, maatte stræbe hen til at faa fastlagt bestemte Takster. Jeg skal for mit Vedkommende indrømme, at det sikkert vilde være lettere og behageligere for Administrationen at have ganske bestemte Lovregler at gaa efter, men paa den anden Side har jeg af hele den overmaade indgaaende og interessante Betænkning, der ledsager Udkastet til nærværende Lovforslag, faaet et ret stærkt Indtryk af, hvor saare forskellige de enkelte Pensionisters Forhold er, og jeg tror derfor, at det vil være forbundet med adskillige Vanskeligheder at finde faste Takster; men at dette vilde være den mest ønskelige Fremgangsmaade, derom kan der efter min Opfattelse ikke være delte Meninger.

Med Henblik paa §§ 4 og 5, der tager Sigte paa særlige sønderjydske Forhold, vil jeg gerne have Lov til at benytte denne Anledning til at udtale en Tak til den højtærede Finansminister, fordi han har taget visse sønderjydske Pensionister med ind under den Lovordning, der tilsigtes skabt gennem dette Forslag. Det er nemlig utvivlsomt saaledes, at adskillige af de tidligere tyske Tjenestemænd og disses efterladte i de sønderjydske Landsdele er overmaade vanskeligt stillede. Dermed være ikke paa nogen Maade sagt, at den Ordning, man her fra Rigsdagens Side skabte gennem Loven af 7. August 1922, ikke er en Ordning, der i alle Henseender yder Ret og Billighed overfor den Kategori af Tjenestemænd, som den omfatter. Jeg tror, at man overfor Klager, der kan fremkomme, snart fra den ene og snart fra den anden Enkeltmands Side — og jeg forstod det ærede Medlem Hr. Søren Svendsen saaledes, at det var den Slags Klager, han tog Sigte paa —, i det store og hele vil kunne sige, at de er ubeføjede. Rigsdagen er ved Ordningen af 7. August 1922 endog gaaet videre, end vi i og for sig var forpligtet til efter Traktaten mellem Danmark og Tyskland vedrørende de Spørgsmaal, der opstod som Følge af Suverænetetsskiftet over Nord-

slesvig. Vi er gaaet videre og har givet denne Kategori af tidligere tyske Tjenestemænd, som Loven af 7. August 1922 omfatter, Begunstigelser, som de i og for sig ikke havde traktatligt Krav paa at faa. Derfor bør det her slaas fast, at Anker i og for sig over den Pensionsordning, der er truffet i 1922, er ubegrundede. Men selvfølgelig kan der findes Tilfælde, hvor man kan ønske at skabe Lempelser, og jeg opfatter netop Forslaget i § 4 som havende et saadant Formaal. I denne Forbindelse vil jeg gerne tillade mig at henlede den højtærede Finansministers og det kommende Udvalgs, Lønningsudvalgets, Opmærksomhed paa et Andragende, som den 10. Januar i Fjor blev indgivet her i dette høje Ting fra Bestyrelsen for Sønderjydske Pensionistforening ved dennes Formand, tidligere Lærer Beyer i Løgumkloster, og som udelukkende handlede om de Vanskeligheder, som visse Smaaapensionister i Sønderjylland var udsat for; Smaaapensionister, der var pensioneret, før den nye tyske Lønningsordning af 1909 blev skabt, og hvis Pensioner var fastsat til overmaade lave Beløb. Det, Andragendet gik ud paa — jeg skal ikke trætte det høje Tings Medlemmer med de Enkeltheder, det indeholdt —, var kortelig dette, at denne begrænsede Kategori af Smaaapensionister maatte blive ligestillet med Pensionisterne efter Loven af 1. Maj 1923 heroppe i det gamle Land, og jeg skal, som sagt, tillade mig at henlede Udvalgets Opmærksomhed paa dette Andragende, der indeholder en hel Række Enkeltheder, der vil kunne være af Værdi ved Behandlingen af § 4 og ogsaa med Hensyn til hele det Spørgsmaal, de ærede Medlemmer Hr. Johannes Lou og Hr. Søren Svendsen har rejst her vedrørende Fastsættelsen af en fast Skala, og hvorvidt dette overhovedet maatte være muligt. Man behøver jo blot at se paa Bilagene til Lovforslaget, paa de forskellige statistiske Oversigter, der findes der, for at se, hvor overordentlig stor den gennemsnitlige Forskel i Virkeligheden er mellem en skønsmæssigt anslaaet Tjenestemandspension og den nuværende Pension for de her i Betragtning kommende Kategorier, og jo længere man gaar tilbage, desto større bliver ganske konsekvent Forskellen. Paa Side 18 i Bemærkningerne til Lovforslaget finder man en Oversigt, der viser, at Forskellen mellem den skønsmæssigt anslaaede Tjenestemandspension og den nuværende Pension gennemsnitlig vil være ca. 555 Kr. for de paagældendes Egenpension fra Tiden før 1. Januar 1903. Den tilsvarende Forskel for Egenpensionen fra